

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות לה.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לג, ב] כתובות
לו. כל הסוגיא ע"ש, ג) [ז"ל
והתיאור, ד) [שם איתא רבה
וברב אלפס דהכא איתא
רבא, ה) [לקמן נו.],
ו) [ויקרא כב, ו] (שם).

גליון הש"ס

גמ' והאמר רב עמרם. הא
מילתא כעין זה לקמן דף נח
ע"א ז"ל דף יג ע"ב:
שם ואנהרינהו לעיינין.
עין לקמן דף 5 ע"ב תד"ה
היתה צת ישראל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלף
 וכו' היתה (ולא היתה)
 תא"מ ונ"ס כ"א אין זה:
 (ב) תוס' ד"ה גיורת
 ומשומרת דשכיחא בה
 זנות לגזור: (ג) ד"ה אע"פ
 וכו' אלף נראה לר"י:
 (ד) בא"ד ומיהו קשה
 לר"י בר אברהם מין
 דלף כתיב:

מוסף רש"י

צריכות כו' הגדירות
החופות ג' חדישים.
לדומק על ג' קטנות
מירה משתנה,
קטנות אלו גדלות (כתובות)
משמשת בכור.
ומתנת מוך ללחם בעילה
ואתלת נפש.
במטרה הרבה ומתנת
אלא אלא
הוא יראה בן ועין. שפה
שקמה לדיוות חם עינה
ויהא לחיות, מנח מל
ועינה משקלה דמיוק
נפשה דמנוקל דמנוקל נפשה
לחמן מוך לשמחה (שם)
לכא דמיוקל מוך דליל
ללאחזקורי ביה משקלה
דמיוקל לחיות מורה ר'
ויסוי ומהתכבה.
הוא אפסו צמודי דמנוקל
מנוקל למעבד וסין עשות
לן (שם), ואחריהו
במחיתיעין
משמשתנה חיל רחיה
למנוקל ואף עיני
למנוקל (י). חיל על פי
הוא אפסו צמודי דמנוקל
מנוקל למעבד וסין עשות
לן (שם), ואחריהו
במחיתיעין
משמשתנה חיל רחיה
למנוקל ואף עיני
למנוקל (י). חיל על פי

תוס' חד מקמאי

אמר שמואל כולן צריכות
להמתין שלשה חדשים
חזקו מגירות ומשוחרות
גדולה וקטנה בת ישראל
בנות דורות בקטנה [לא]
צריכה [שיחזקו] אבל קטנה יוצאה
בבטא או במתה הבעל
צריכה להמתין שלשה
חדשים יוצאה במיאון
אין צריכה להמתין ג'
חדשים ואף על גב
דר"י ס"ל אנוסה ומפונה
אינה צריכה להמתין
ג' חדשים דלא שמה
מתהפכת כדי שלא תתעבר
ויק'ל' דר' יהודה ור' יוחנן
דק"ל כר"י ור' אבהו כיון
שהיא שומרת באנוסה
ומפונה כוונתה דר' יהודה

וגורו רבנן קטנה וכו'. וגבי גיורת קטנה לא גזור משום דלא שכיחא: **מכלל דהוא.** בתמיהה. וכי מנשח כזה אירע בימי חכמים והא שנים שקידשו קתני ולא מני מנשה: **אלא** כהוראם **שעה** היספ. ^(ה) ולא היתה דלא דורשין דה מ"ט חילוף לא שכיח: **חזן מגיורם ומסחררם גדולה.** מדקתני דהאי חזן גדולה מכלל

וגזרו רבנן קטנה מ
קטנה משום גדולה ו
שאינן ראויות לילד
רב גידל אמר רב הוח
דהואי אלא כהוראת
שכיח לישנא אחרינא
כולן צריכות להמתי
מגזירות ומשוחחרת
ישראל אינה צריכה
אי במיאון האמרה
בגט הא קאמר שמואי
מיאנה בו אינה צריכה
נתן לה גט צריכה
אלא בזנות וזנות בכ
ומשוחחרת דשכיח
דאמר רבי יוסי דתמיה
והשפחה שנפדו ו
צריכות להמתי ו' ת

ישראלית והרי אונס ממילא הוא ואין לה מוח: **מהפספת.** ואף יולאה בשן ועין נמי ליכא השתא למפוך דכיון דהיפוך קל הוא לה ואין צו טורח מתהפכת היא דכל אשה מזונה אינה רוצה להעזב: **דכנות.** צנות כהנים: **ישראלים לא.** בתמיה. הואיל ואשת כהן היא אפילו בת ישראל נמי אסורה לבעלה כהן: **נשי כהנים.** אם צעליהן כהנים נפסלו לכן לאשת כהן שנאנסה אסורה לבעלה: **נשי ישראלים לא.** בתמיה. וכי אם צעליהם של אלו ישראלים מי לא מופסלו נמי לכהונה: שאם ימותו אלו לא ינאשו לכהנים: **והאמר רב עמרם כו' וואנהרינו** **לעיינין מחמטין.** כלומר הדיא לנו רציה ממחמטנו. ואותה משנה לקמן בביבא על יבמתו (דף טו.) **אשם ישראל שנאנסה אף על פי שמותרת לבעלה.** מוהיא לא נתפסה (במדבר ה) **הא נתפסה מותרת אף כי פסולה לכהונה** אם ימות בעלה: **אם היו כהנות.** צנות כהנים ואפילו נשואות לישראל דלא מהני האי זנות לאסרן

לבעליהן: נפסלו מתרומה דבי נשייהו.

שם ימות בעלה חרע אין לה חינה
שזה אל בית אביה כנעוריה דפסיל
לה האי זנות דכתיבא לקמן בצלמנה לכהן גדול (דף סח.) כהנת ליה
וישראלית שזא עליה גר עמוני כו' ויליף טעמא מוצת כהן כי תהיה
לאיש זר' כיון שנבעלה לפסול לה פסלה ואע"ג דמתוצין ואימא
נבעלה לפסול חייב כריתות ומשניין כי תהיה כתיב הכך דלית צהו
הוייה אלמא זנות דחייבי כריתות לא פסיל מאכילת תרומה הא הדר
מיימנא התם קרא ואחרינא כי תהיה אלמנה וגרושה' למעוטי כותי
ועבד שאין לו אלמנות וגירושין צה ומההוא קרא נמי נפקא לן חייבי
כריתות דהא אין לו אלמנות וגירושין צה ומעיקרא פרכין הכי
ואימא חייבי כריתות ולא חייבי לאוין:

הדרין עלך ארבעה אחין

גבי בועל אע"ג דלא כחיד ביה לא נתפשה יש לחלק בין אונס לרצון זא ולפי פרי"י אין פסולה זונה לתרומה מקרא דבת כהן אלא שמה מטעם

דף מד: ד"ה הבא) כתב ר"י מזה

אָע' דארמירן בשלהי פרק אלמנה לכהן גדול בנושאין חששו לזנות לא דדעתה לאגומע וקא' אבל אל ליתוסין אבל הגירות ומשבורות גדולה זיל לשמואל דכרין דרשתי לאגומי לדר פסול כר פרשי' זיל והדאב' פי' בגירות ומשבורות זילאן ספיאן ספק זינה זמא נתתמה' פי' יפה אבל באנוס ומפותל ליכא למימר אלא דא ספק ולפוס האי טעמא (ג' חוששין זמא דאמר שמואל דאמר כר' יוסי סבר כל כוחותי הודא ופליגי עליה בחדא' יורת גדולה ופליגי עליה בחדא' בבא ישראל ומסתברא דלית הלכתא כל כר' יהודה ולא כרבי' יהוב זיל ואף לבריה הרב אלעזר מנחם ויתא הליכא כרבי' לא מן שמואל כל תנשים אפי' ד' שולית' וזיל' לשני דאורי דאשתי שמואל שונאמא אעפ"י שמואל לבעלה אפי' כר' יוסי

חז"ן מזמירות ושפחה משוחררת גדולה. והא דמצינא בהחולין (לפמן
דף מג.) לפיכך גר וגזירות רציין להמציין שגלה חדשים כר'
יהודה אחיה דחיים שמא לא נתהפכה אה יפה א"נ אפילו כדבי יוסי
וה"ק לפיכך גר וגזירות רציין להמציין שגלה ולא נתהפכה
ועוד אר"י דיש לחלק דלא נעטר

נפשה כלל כשמתגייסות עם צעלה מיון
שכל הזרע מאותו איש ואין חוששת
להצמיח בין זרע שמזרע מבעלה זה
בקדושה לשלל מזרע בקדושה:

גיוּרֵת ומשֹׁחֶרֶת דְּשִׁבְיָהּ (3)
לְגִזּוֹר. פִּירוּשׁ לְגִזּוֹר שֶׁיִּהְיוּ

נִרְכִּיכֹת לְהַמְחִין וְלֹא לְגִזֹּר אִטּוֹ בַּשָּׁמַיִם
יִשְׂרָאֵל קָאָמַר דְּמַהֲלֵי לֹא הוּא מַשְׁנֵי
מִיָּדִי: **אִשָּׁה** מִזִּנְה מִתַּחַת־כַּתָּן. וְכֵן
גִּיּוֹרָת וּמִשְׁוֹחֲרֶת כִּיּוֹן דְּדַעְתָּה לְאִיגִיּוֹרִי
אֲבָל יוֹאֵלֶה בְּשָׁן וְעֵין מוֹדֵה זֶה רַבִּי
יוֹסֵף: **כְּהֵנוֹת** אֵין יִשְׂרָאֵלִית **אָא**.
וּבְכַמְבוֹזֹת **גְּבִי דְנָה** גְּבִי הָא דְלִמְנָן
וּבְכַהֲנָת אֶהְדִּינְמִיךְ לְמַדְינְמִיךְ לֹא
דִּיִּיק הֵי אֲלֵא דּוֹקָא הֵכָא מִשּׁוֹם דְּכִי
מַשְׁנֵי אִימָא נָשִׁי כְּהֵנִים אֲכַפִּי אִית לִיה
פִּירְכָא אַחֲרִיתִי נָשִׁי כְּהֵנִים אֵין נָשִׁי
יִשְׂרָאֵלִים לֹא: **אֵעֵפֹ** שְׁמוֹתֶרֶת
בְּעֵלְהָ פִסּוּלָה בְּכַהֲנָה. פִּי' בְּקוֹנֵט'
טַעמָא דְשַׁמְעִין מִשּׁוֹם וְכַן כֵּהֵן כִּי
תִּהְיֶה לְאִישׁ זַר וְלִרְבִּי נִרְאֶה דְמַכְתָּ אִישׁ
כֵּהֵן לֹא שַׁמְעִין אִשְׁת אִישׁ וְכַל חִיבִי
כְּרִיתוֹת הַנֶּאֱסָרוֹת ע"י קְדוּשַׁן מִשּׁוֹם
דְּלֹא הֵי זַר אֲלֵאֵה מַעֲקֵרָא וְהֵי
מַשְׁמַע בְּהַבָּל עַל יִצְמָתוֹ (לִקְטָן דף טו:)

דקאמער רבא אשט כהן שנאנסה וצא עליה לוקה משום זונה ומשום טומאה ואי מצת כהן כי תהיה לאיש זר שמעינן נמי אשט איש א"כ יאה לוקה נמי מקרא קרא דלכהונה נמי אסורות מסקין דלקמן בפרק אלמנה (קד סו"ט) דלא חשיב דאיהם אזהרה מן הדין אלא גילוי מלמא בעלמא הוא וה"ג משמע כן קאמ' מדקאמ' אף על פי שמומרת בצעלה פסולה לכהונה ואי פסולה מקרא דבת כהן פשיטא דאין לחלק בין אונס לרצון ואי היא גופא אחא לאשמעינן דשייך קרא דבת כהן בחייבי כריתות דע"י קדושין דיון דשייך בהו ממזרות אע"ג דלא הוי זר אלאה מעיקרא אס' כן לישמעינן הכי בזהאי וממילא ידענו דלא שייך בזהאי קרא לפלוגי בין אונס לרצון בזהאי איש טפי מבשאר פסולי

הַדָּרֵךְ הַזֶּה מְבַרְרֵם מִכָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם וְיִשְׁכַּחְתֶּם אֶת כָּל הַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם וְיִשְׁכַּחְתֶּם אֶת כָּל הַחַטֹּאת אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם וְיִשְׁכַּחְתֶּם אֶת כָּל הַחַטֹּאת אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם

מִן הַהֲנוּחַ מִטַּעַם טוֹמָאָה וְזוֹתוֹ
כְּדֹאֲמָר דְּבִצָּא עַל יִצְמָתוֹ (לְקַמֵּן דָּף טו:)
(ס) וְלִישָׁנָא דְּאֲמָר הָסֵם דְּכָל בָּזוּנִים לֹא מִיקְרִיָּא וְזוֹת פְּסוּלָה לִכְהוֹנָה
מִשּׁוּם טוֹמָאָה גִּידְלָא וּמִיָּהוּ קָסָה לִרְי' (ו) כִּיּוֹן דָּלָא כְּחִיב טוֹמָאָה
אֲשֶׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּצְעֲלָה בָּזוּנִים דְּכִמְיָּה וְהִיא לֹא נִתְפַּשָּׂה לָא תִּנְפֶּשָׁה אֵל תִּנְפֶּשָׁה
מוֹתֶרֶת אִם כֵּן אֲמַאי פְּסוּלָה לִכְהוֹנָה דְּכִכְלָל אִסּוּר טוֹמָאָה הוּא
בַּעַל וְזוֹעַל וְתִרְמוּמָה וְגַם כְּהוֹנָה וְכִי שְׂרִי לְצַעֲלָה תִּשְׁתַּרְי נִמִּי לִכְהוֹנָה
וְאֲמָר ר'י דִּהְיוּ קִרָּא דָּלָא נִתְפַּשָּׁה לֹא מִיָּיִר אֲלֵא בְּטוֹמָאָה דְּבַעַל
גִּידְלָא דִּטְוִמָאָה קָמָא אִתּוֹ לֵן לְאֻקְמִי לְבַעַל וְלַעֲיִן עֲבַל שְׂרִי אוֹסֵם
יִשְׂרָאֵל אֲבָל וְיִטְמָאָה בְּתֵרָא דִּנְפִקָא לֵן מִיָּהּ אִסּוּר טוֹמָאָה וְכִהוֹנָה
לֹא מִפְּלִיג בֵּין אֻסֵּם לִרְצוֹן בֵּין אֲשֶׁת כֵּן אֲשֶׁת יִשְׂרָאֵל וְיֵשׁ לְאִסּוּר
בְּכָל עֵינִי דִּכְיוּ דְּלִשְׁתַּכּוֹן בָּשֶׂטַל כִּהֵן דְּלִפְּלִיּוֹ בָּזוּנִים אֲסוּרָה אִין לֵנו
לְחֵלֶךְ בֵּין אֻסֵּם לִרְצוֹן לַעֲיִן תִּרְמוּמָה לִכְהוֹנָה אֲפִילוּ בָּשֶׂטַל יִשְׂרָאֵל וּמִיָּהוּ

ח. ישראל לספרה הוא דלא נאסרה על הבעל אלא כשנאסרה על הבעל
כלליה קרא בהדי חללה פסולה לתרומה כמו חללה וצפרק החולץ (לקמן
הדרן עלך ארבעה אחין

בדמיון תלמודי דודאי מהפכה היא שלא מתעבר ודבר דכ"ט א"פ שומרת לבעלה (כ"ט) ובת איש כהן י' מהיה ולא ידע י' שנינו לנפול לה פסלה. ואפי' דלמדין קמן (סח) קרא י' מהיה ספק דאית היה ולא למעט חייב כרימות אמת כרגלי קרא במה רחל ובת סח י' ל' אלמנות וגירושין וזה מחייב כרימות לית בהו אלמנות וגירושין הי"ק ויחלמה חייב כרימות ל' אלמנות וגירושין וזה מחייב ל' לרבות חייב לאין:

ות ואפילו עקרות ואפילו איילונות לא ינשאו ולא יתאסרו דגורנין הא אטו הא. הא דתנן כהנא לכהונה אלא ה"ק אם היו כהנינו נשואות לישראל פטולין לתרומה דבי נשיהו:

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"א מהל'
גירושין הלכ"ג סמג
פ"נ נ"טו"ע אה"ע סימן
יג סעיף ח:
ב מ"י שם הלכה כ'
טו"ע אה"ע שם
תוס' ד:

ה' ג מ"י שם הלכה כב
טו"ש"ע שם סעיף ו:
ד מ"י פ"ח מהלכות
איסורי ביאה הלכה ז
מג לאוין קכח טו"ש"ע
ה"ע סימן ו סעיף יא:
ה מ"י פ"ו מהלכות
תרומות הל' ז והל' י:

תוספות ישנים

[illegible][illegible]